

Le topos de la ville de Prague dans l'oeuvre des surréalistes français choisis

Ústav románských studií FF UK, září 2023

Francouzsky napsaná bakalářská práce si stanovuje, ve vybraných dílech francouzských básníků první poloviny 20. století, vystopovat, popsat a interpretačně uchopit motivy, které se vážou k Praze. Téma si autorka vybrala sama, postupovala velmi samostatně, průběžně zapracovávala mé postřehy a velkou péčí věnovala strukturaci celé práce a propojení jednotlivých kapitol. Nemalou trpělivost projevila i při závěrečných korekturách. Mohu jako vedoucí BP s potěšením konstatovat, že při naší společné práci zdolala nejednu překážku (byl jsem k ní občas velmi kritický) a zcela jistě se zdokonalila ve všech dovednostech, které psaní akademického spisu vyžaduje.

Práce je členěna logicky. Po krátké metodologicky založené kapitole, v níž Svátová čtenáře seznamuje s relevantní literaturou o literární topologii a základními studii k tématu (Benjamin, Hodrová, Hrbata, Ireland, Matysova, Ripellino, Sayer), se dostává ke konkrétním, po výtce motivickým analýzám vybraných děl. Postupuje víceméně chronologicky v ose Apollinaire – Breton – Soupault – Aragon – Éluard a ve svém korpusu identifikuje tři centrální motivické nody/řetězce (topoi), které se snaží uvést do souvislostí, výběrově /což zvláště oceňuji/ i diachronních.

Mohu zodpovědně říci, že jsou analýzy pečlivé a zcela jistě prokazují, že autorka stanovený cíl alespoň dílčím způsobem splnila.

V každé bakalářské práci je však prostor pro rektifikace a ani tato není výjimkou. Mrzí mě, že autorka přes veškeré mé úsilí nezpracovala všechny mé korektury. Ve výsledné podobě spisu nacházím nezanedbatelné množství chyb a překlepů. Dále si dokážu představit, že by některé interpretace měly být lépe argumentačně podloženy, vysvětleny, dotazeny. Uvedu jen jeden příklad: proč autorka spatřuje souvislost mezi pěti groši, o nichž je řeč v Apollinairově „Pražském chodci“, a pěti ranami Kristovými (s. 21)? Já bych zde viděl souvislost úplně jinou: Jidášův groš coby atribut zrádce, potměšilosti, neupřímnosti, zaprodanosti, hamižnosti, ale i vydědění, chudoby... Neříkám nutně, že autorkou „nadhozená“ paralela postrádá jakéhokoli

smyslu, ale měla být rozvedena... Někdy mám také utkvělý pocit, že autorka vystopovává určité motivy teprve až na základě postřehů ze sekundární četby, což je začátečnická chyba, která zákonitě „formátuje“ její interpretaci, jež se někdy tříští v detailních a vzájemně málo provázaných postřezích na úkor uchopení celku. Celostní interpretace, včetně uvedení jednotlivých motivických detailů do kontextu dobových autorských i skupinových poetik, je vůbec nejslabší stránkou celé práce, poněvadž je traktována jen ve velmi nesmělých náznacích. Do diskuse u obhajoby nabízím proto jednu otázku: **Je, nebo není nějaký zásadní rozdíl mezi uchopením pražských motivů u Apollinaira a ostatních?** Připravte si prosím detailní odpověď, v níž vezmete v potaz žánr textů /poezie není próza, povídka není óda/, jejich genezi, to, jak pracují s intertextualitou, a to, do jakého celku jsou začleněny. Nezapomeňte ani na politické přesvědčení jednotlivých autorů a neskrytě ideologické podhoubí modernistických avantgard. Ve Vašem textu náznaky odpovědí na tyto otázky nacházím, ale toliko v roztříštěné podobě. Zkuste si proto prosím připravit souvislou syntetizující odpověď.

Bakalářskou práci Barbory Svátové doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

V Praze 31. srpna 2023

Záviš Šuman, Ph.D.

Vedoucí BP